

Elvin Post

Een aardig meisje

Ambo|Anthos
Amsterdam

Megan

zondag 20 augustus, 19:01 uur

‘Welkom allemaal,’ zegt Bart. ‘En in het bijzonder natuurlijk onze nieuwe bewoonster, Megan Smit. Fijn dat je er bent, Megan. Leuk om je te ontmoeten. Eh, ja, als voorzitter van de vve zou ik normaal gesproken nu de vergadering openen en de aanwezigen noteren, maar ik denk dat we allemaal al gezien hebben dat er nog iemand ontbreekt. Harmen is er nog niet. Hij heeft niets laten weten in de appgroep, dus ik verwacht hem ieder moment. Zal ik anders alvast wat bitterballen bestellen?’

‘Nee,’ zegt de vrouw met de spitse neus en de enorme borsten die zich even daarvoor aan me heeft voorgesteld als Leonie de Ruiter van de tweede verdieping. ‘Wacht maar even tot Harmen er is, Bart. Hij vindt bitterballen ook lekker en straks is alles al op wanneer hij aankomt. Zoals je zelf al zei: hij is er vast zo.’

Bart kucht en kijkt vragend naar Patty, die bijna ongemerkt haar hoofd schudt. ‘Eh, nou ja,’ zegt Bart tegen Leonie. ‘Zo erg is het toch niet als we ze vast bestellen? Ze zijn er echt niet binnen vijf minuten en als Harmen er dan nog niet is... eh, dan is het zijn eigen schuld. Toch?’

Er valt een stilte en gedurende enkele seconden is alleen het geroezemoes hoorbaar dat wordt voortgebracht door de andere bezoekers van pppl en de stem van Kim Wilde, die zingt dat je nooit een vreemdeling moet vertrouwen. Ik vind het een gezellig

café-restaurant met veel warme kleuren, maar de spanning aan tafel is voelbaar.

‘Bestel maar hoor,’ zegt Sharon Vossebelt uiteindelijk. ‘Harmen moest nog even wat doen en zal er vast snel zijn. En als ze al op zijn en hij ook trek heeft, kunnen we altijd een extra portie bestellen.’

‘Zeker,’ zegt Patty. ‘Maar wel voor eigen rekening dan. Zeven uur is gewoon zeven uur, Sharon. Hij heeft dezelfde mail gehad als wij allemaal.’

Weer een stilte, langer ditmaal. Ik zie dezelfde blik in Patty’s ogen als gistermiddag toen ik haar ontmoette. Vastberaden en klaar om spijkers met koppen te slaan. Ook Bart straalt hetzelfde uit als tijdens ons korte gesprekje van de dag ervoor: hij lijkt vooral nerveus. Zijn ogen schieten van Sharon Vossebelt naar zijn vrouw en weer terug. Ik zie hem verstijven in zijn stoel als achter ons de deur opengaat. En vervolgens weer ontspannen als er een groepje tienermeiden binnenkomt.

Patty werpt hem een vorsende blik toe en wenkt dan zelf de serveerster. ‘Twee porties bitterballen alstublieft. En zet er maar wat vaart achter. We hebben honger.’

‘Nou welkom, hè,’ fluistert Wilma, die net zoals Leonie op de tweede woont en mijn directe benedenbuurvrouw blijkt te zijn. Ze heeft een zachte uitstraling en haar opmerking lijkt eerder geruststellend dan cynisch bedoeld. Daarnet toen ik aankwam, complimenteerde ze me met het spijkerjasje dat ik vorige week bij Esprit heb gekocht en ze vroeg oprecht geïnteresseerd naar mijn werk. Ik vertelde haar zo enthousiast mogelijk over mijn laatste klus als copywriter en stond op het punt haar deelgenoot te maken van mijn mislukte acteercarrière toen Sharon binnenkwam en me hartelijk omhelsde, de bevestiging van mijn gevoel dat er vanochtend tijdens ons korte gesprek een onmiskenbare klik was. Patty fronste haar wenkbrouwen toen ze zag dat Sharon me een knuffel gaf en ik besloot net te doen alsof ik het niet zag – de dag is al ingewikkeld genoeg geweest.

Leonie heeft – behalve dat ze niet wil dat er bitterballen worden

besteld voordat Harmen er is – nog niet veel gezegd, maar het is me meer dan duidelijk dat Patty en zij elkaar niet mogen. Als blikken konden doden, waren we nog voor de vergadering goed en wel is begonnen met twee personen minder geweest.

De bitterballen arriveren sneller dan gedacht, tegelijk met de drankjes die we al eerder hebben besteld. Ik zie hoe Patty Leonie een uitdagende blik toewerpt. Leonie hijst haar tanktop op, waarschijnlijk om te voorkomen dat haar borsten eruit vallen, en doet net alsof ze de blik van Patty niet ziet.

Ondanks het fijne contact met Sharon en Wilma begin ik spijt te krijgen dat ik vanavond niet toch ben thuisgebleven. Toegegeven: tijd om gestrest te raken over mijn onverwachte ontmoeting met Rex heb ik hier niet, maar het is duidelijk dat ik slechts van het ene in het andere spanningsveld terecht ben gekomen. Ik kan alleen maar hopen dat het straks, als Harmen Vossebelt is gearriveerd, wat gezelliger wordt en de problemen die er overduidelijk zijn zullen worden opgelost.

‘Het loopt wel los hoor,’ zegt Wilma, alsof ze mijn gedachten heeft opgevangen. Ze nipt van haar gemberthee en glimlacht naar me. ‘Je denkt misschien: waar ben ik in hemelsnaam terechtgekomen? Maar diep vanbinnen zijn het allemaal goede zielen.’

‘Vind jij iemand die steelt een goede ziel?’ zegt Patty, die Wilma’s opmerking heeft gehoord.

Omdat ik vrijwel zeker weet dat Patty het over Harmen Vossebelt heeft, werp ik een vluchtige blik op Sharon, maar die kijkt op haar telefoon. Ze lijkt niets te hebben gehoord of ze is heel goed in doen alsof. Nu pas zie ik dat ze een blauwe plek op haar jukbeen heeft, die ik me niet kan herinneren van vanochtend. Intussen glimlacht Wilma naar Patty, net zolang totdat Patty’s vuur schietende ogen iets minder fel worden en ze haar blik afwendt. Misschien kan Wilma hier de verbindende factor zijn, denk ik hoopvol, maar ik heb de gedachte nog niet afgemaakt of de felheid keert terug in Patty’s blik. Ze stoot haar man aan en zegt: ‘Open de vergadering, Bart. Kom op. Jij bent de voorzitter, dus jij bepaalt.’

‘Als dat zo is,’ zegt Leonie. ‘Waarom vertel jij hem dan wat hij moet doen? Is hij niet mans genoeg om zelf besluiten te nemen?’

Bart knippert met zijn ogen en gaat iets rechterop zitten. Hij tikt met zijn wijsvinger tegen zijn glas. ‘Eh, ja... ik ben het met Patty eens dat het tijd is om te beginnen. Het is nu vijf over zeven en we hebben lang genoeg gewacht. Het...’

Achter ons gaat opnieuw de deur open. Heel even verstijf ik omdat ik ervan overtuigd ben dat het Rex is die binnenkomt. Maar dan zie ik dat hij het niet is. Het zwarte haar, de kaaklijn en de brede schouders van de man die binnenkomt zijn hetzelfde, maar daar houden de overeenkomsten op. Hij is minstens tien jaar ouder dan Rex en heeft zich bovendien niet geschoren, iets wat Rex – controlfreak die hij is – iedere ochtend stipt om zeven uur doet terwijl hij luistert naar de soundtrack van *The Godfather*.

Ik wil me weer richten op Bart, maar dan realiseer ik me dat hij is stilgevallen en net als ik kijkt in de richting van de op Rex lijkende man die zojuist is binnengekomen. Het beetje zelfvertrouwen dat Bart zo-even nog uitstraalde is als sneeuw voor de zon verdwenen. De binnenkomer heeft ons inmiddels gezien en komt onze kant op. Of het vanwege zijn overeenkomsten met Rex is of niet, ik merk dat ik huiver en ik schuif mijn stoel een stukje naar voren zodat ik zeker weet dat hij me niet zal aanraken terwijl hij me passeert.

‘Harmen,’ mompelt Bart, terwijl de nieuwkomer Sharon Vossebelt een tikje op haar dijbeen geeft en in de stoel naast haar gaat zitten. ‘Eh... goed dat je er bent. We wilden net beginnen.’

Harmen Vossebelt grijnst en wijst naar de bitterballen en drankjes op tafel. ‘Zo te zien zijn jullie al begonnen. Geen probleem hoor. Ik heb mijn best gedaan op tijd te zijn, maar het verkeer werkte niet mee. Dat heb je soms. Maar even een vraagje vooraf, Bart. Ik kreeg vanochtend je mail met de agenda voor vanavond en begrijp niet helemaal wat je bedoelt met punt drie, “herziening administratie”. Doe ik iets niet goed?’

Bart slikt en ik zie Patty zwaar geïrriteerd haar hoofd schudden.

‘Daar bedoelt hij mee dat het is afgelopen met het ongelimiteerd graaien uit de kas,’ zegt ze. ‘Bart gaat het van je overnemen en we gaan vanaf nu alles digitaal doen.’

Harmen frons zijn wenkbrauwen. ‘Dat is een zware beschuldiging, lieverd. Loop je niet een beetje hard van stapel?’

‘Ik ben je lieverd niet,’ zegt Patty. Ze wijst naar Sharon. ‘Die zit daar.’

Harmen Vossebelt kijkt Patty een paar seconden spottend aan. Even ben ik bang dat Patty op zal staan en hem over de tafel heen zal aanvliegen, maar dat doet ze niet. In plaats daarvan pakt ze haar biertje, slaat het in één keer achterover en zet het lege glas vervolgens met een ferme klap terug op tafel.

‘Nou, dat is een gezellig begin,’ zegt Harmen. ‘Vertel eens, waren jullie van plan me hierbuiten op de stoep direct ritueel te stellen, of mag ik me eerst nog even introduceren bij het nieuwe gezicht aan tafel?’

Patty

zondag 20 augustus, 19:15 uur

Die vuile ploert.

Eerst bijna tien minuten te laat komen en dan een beetje het slachtoffer gaan uithangen tegenover de nieuwe bewoner. Moet je hem nou zien zitten, met die quasigeïnteresseerde uitdrukking op zijn gezicht, terwijl hij haar vraagt hoe haar eerste twee dagen in haar nieuwe flat zijn bevallen. Ik kan wel kotsen. Ik kijk naar Bart, in afwachting van het moment waarop hij het heft weer in handen zal nemen, maar Bart kijkt schaapachtig voor zich uit en lijkt braaf af te wachten tot Harmen klaar is met zijn charmeoffensief. Beseft hij dan niet waar die smeerlap mee bezig is? Hij probeert haar in te palmen zodat ze straks zijn kant kiest, precies zoals hij heeft gedaan bij de vorige bewoner, die lapzwans van een Alfons Brecht. Ik kan alleen maar hopen dat Megan Smit gisteren goed naar ons heeft geluisterd en zich niet voor de gek laat houden.

Net als ik Bart onder de tafel tegen zijn schenen wil schoppen, schiet hij wakker en zegt: 'Eh, oké, laten we van start gaan. Het noteren van de afwezigen kunnen we overslaan, want inmiddels zijn we er allemaal. Dus eh... dat is alvast goed nieuws.'

Ik krimp ineen wanneer ik zie hoe Bart naar Harmen glimlacht, alsof hij wil zeggen: ik ga zo dadelijk zorgen dat je geen geld meer uit de gemeenschappelijke kas kunt stelen, maar we blijven wel gewoon vrienden, goed? Harmen glimlacht niet terug en kijkt

meer geamuseerd dan bezorgd voor zich uit terwijl Bart verder praat. 'Ja, eh... als ik kijk naar de notulen van de vorige keer, dan zie ik dat we het nog even moeten hebben over die trespa gevelplaten. Zoals we toen hebben geconstateerd, hebben we allemaal witte, behalve, eh, Harmen en Sharon. Zijn jullie inmiddels bezig met vervanging, zoals we hadden afgesproken?'

Sharon lijkt iets te willen zeggen, maar Harmen is haar voor. 'Hadden we iets afgesproken?' Hij kijkt Bart niet-begrijpend aan. 'Sorry, maar daar kan ik me niets van herinneren.'

'O, *alsjeblieft*,' zeg ik. 'Je gaat toch niet beweren dat je bent vergeten dat we het hier de vorige keer bijna een halfuur over hebben gehad?' Ik kijk om me heen om steun te zoeken bij Wilma en Leonie, maar die blijven allebei stoïcijns voor zich uit kijken. Van Wilma verwacht ik na vijf jaar niets anders. Die brandt straks een paar wierookstokjes en denkt dat alles dan vanzelf goed komt. Maar van Leonie trek ik het een stuk slechter. Soms vraag ik me af of ze een oogje heeft op Harmen. Is dat waarom ze net als bij de vorige vergadering zo'n diep décolleté heeft en zich zo buitensporig heeft opgedoft? Ik zie hoe Harmen me licht spottend aankijkt en krijg spontaan zin om mijn tweede biertje van de avond in zijn gezicht te gooien.

'Natuurlijk ben ik niet vergeten dat we het hier de vorige keer over hebben gehad, lieve Patty,' zegt hij, terwijl hij naar me knipoogt. 'En als ik het me goed herinner heb ik gezegd dat ik zwart eigenlijk mooier vind, maar dat ik die platen met alle liefde vervang zolang de vereniging ervoor betaalt.'

'Nee, nee, nee...' zegt Bart. 'Nee, Harmen, zo werkt het niet. Als het om het dak zou gaan, is het een ander verhaal, maar de gevel is je eigen verantwoordelijkheid. Dat weet je best.'

Harmen sluit zijn ogen, zucht diep en kijkt dan de nieuwe bewoner aan. 'Stoor jij je aan mijn zwarte gevelplaten, jongedame?'

Ik probeer oogcontact te krijgen met Megan Smit en haar aan te sporen 'ja' te zeggen, maar zie tot mijn afgrijzen dat ze haar schouders ophaalt. 'Eh, eerlijk gezegd was het me nog niet echt opgeval-

len dat er ook zwarte platen zijn,' zegt ze aarzelend. 'Ik ben vooral druk geweest met verhuizen.'

'Kijk eens aan,' zegt Harmen. 'De nieuwkomer heeft het niet eens gezien. Maar zonder gekheid, Bart: natuurlijk weet ik dat de gevel mijn eigen verantwoordelijkheid is. Daarom heb ik ook niemand geraadpleegd toen ik drie jaar geleden besloot die witte gevelplaten te vervangen door die zwarte. Zoals ik vorig jaar al heb uitgelegd: die zwarte platen waren in de aanbieding. En toen ze eenmaal op hun plek zaten vond ik het eigenlijk wel mooi staan. Dus ze op eigen kosten laten vervangen door witte ga ik zeker niet doen. Maar nogmaals: als jullie met alle geweld willen dat we allemaal witte platen hebben, dan ben ik de moeilijkste niet. Zolang het uit de pot wordt betaald, heeft het mijn zegen.'

Leonie rolt met haar ogen. 'Jongens, kunnen we alsjeblieft verdergaan? *Love Actually* is straks op tv en die wil ik niet missen omdat we hier zo nodig op alle slakken zout moeten leggen. Harmen heeft gelijk. Het is onzin hem te dwingen uit eigen zak nieuwe gevelplaten te betalen. Als we zo beginnen is het einde zoek: dan kan ik ook gaan zitten mekkeren over het feit dat iedereen oranje zonwering heeft, maar Patty en Bart groen-wit gestreepte. Doe ik dat? Nee toch? Ik zeg: leven en laten leven. Dus volgende onderwerp alsjeblieft. Wat is dat ook alweer? Ik heb de agenda niet goed gelezen.'

'Herziening van de administratie,' zeg ik, terwijl ik Leonie in gedachten vervloek, maar tegelijk besluit dat de gevelplaten geen prioriteit zijn. 'Bart? Ga verder.'

'Ho-ho,' zegt Harmen. 'Mag ik eerst nog even wat zeggen? Ik maakte net een grapje, over dat stenigen en zo, maar ik schrik hier echt van. Wat zei je nou net, Bart? Dat ik ongelimiteerd uit de kas graai? Dat zijn serieuze beschuldigingen. Volgens mij hebben we in juni kunnen zien dat we een meer dan gezonde vve hebben. Er zit nota bene achtduizend euro in kas.'

Leonie knikt net iets te driftig. Ik zie haar weer naar Harmen kijken en nu weet ik het zeker. Die trut heeft een oogje op hem.

Zou zijn vrouw dat doorhebben? Waarschijnlijk niet. Soms lijkt Sharon Vossebelt niet helemaal wakker, ook al heeft ze haar ogen open.

‘Ja, Harmen,’ zeg ik. ‘Er zit inderdaad achtduizend in kas. Dat komt doordat we allemaal altijd netjes op tijd betalen. Het gaat erom wat er níét in kas zit. Geld dat jij eruit hebt gehaald. Binnen drie jaar moet het dak worden gedaan en dan zijn we de lul.’

‘Volgens mij is Bart de voorzitter,’ zegt Harmen. ‘Of stond er iets op de agenda dat ik heb gemist?’

‘P-Patty heeft gelijk,’ stottert Bart. ‘Het is... We zijn inderdaad de lul als het dak straks aan de beurt is. Er móét iets gebeuren.’

‘Dan betalen we toch vijftig euro per maand meer?’ zegt Harmen. ‘Volgens mij gaat dat dak nog best even mee, maar op die manier weten we zeker dat er geen problemen zullen ontstaan.’

Ik zie hoe Bart hulpeloos in mijn richting kijkt en begrijp dat ik het alweer moet overnemen. Ik had het kunnen weten. Hij is op geen enkele manier tegen die gladjakker opgewassen. ‘We gaan niet méér betalen, Harmen. We betalen al meer dan genoeg. Wat we gaan doen, is zorgen jij niet nog meer vve-geld in je eigen zak steekt.’ Ik kijk naar Sharon terwijl ik het zeg en zie hoe ze afwezig met haar nagels speelt. Zit ze net zo onder de plak bij haar man als iedereen hier aan tafel of profiteert ze mee van zijn diefstal en heeft ze haar oorbellen ervan gekocht?

Opnieuw is het Leonie die het voor Harmen opneemt. ‘Patty, zo kan-ie wel weer. Ik vind dit echt te ver gaan. Je kunt niet zomaar iemand van diefstal beschuldigen zonder bewijs te overleggen.’

Ik haal diep adem en kijk mijn man aan. ‘Bart?’

Bart heeft inmiddels grote zweetplekken onder zijn oksels, zoals altijd wanneer hij nerveus of bang is. Ik zie hoe hij een verfrommeld stukje papier uit zijn broekzak haalt waarop hij iets heeft geschreven in een voor mij onleesbaar handschrift. ‘Eh, ja. Ik ben het met je eens, Leonie. Bewijs is belangrijk. En dat hebben we ook.’ Hij zet zijn leesbril op en kijkt op het stukje papier. ‘Eens

even kijken... om te beginnen is er zestig euro in rekening gebracht voor pennen, potloden en papier. Dat vinden Patty en ik, eh, onredelijk.'

Harmen schiet in de lach. 'Hoe wil je dat ik de administratie doe, Bart? Zonder ooit iets op te schrijven? Als ik dat zou doen, zou je gelijk hebben met je verhaal over bewijs. Daarom noteer ik alles. En ja: daar heb ik potloden, pennen en papier voor nodig.'

'Het overzicht in juni stuur je in een Excel-document,' zeg ik, terwijl ik merk dat ik bozer en bozer word. 'Per computer. Die pennen, potloden en papier zijn dus allemaal verspild geld. Als je ze überhaupt ook werkelijk hebt gekocht.'

'Ik hou alles altijd bij op papier en daarna zet ik het in de computer,' zegt Harmen. 'Dat vind ik een fijne manier van werken, want het is vervelend om voor iedere tien euro dat apparaat te moeten opstarten. Dat doe ik op mijn werk ook niet. Maar weet je wat, Patty: speciaal voor jou en Bart zal ik dat voortaan wel doen. Ik zal geen potloden, pennen en papier meer kopen. Iedereen blij dan?'

Ik kijk naar Leonie en verwacht min of meer dan ze gaat zeggen dat ze het prima vindt als Harmen wél potloden en pennen blijft kopen, maar voor één keertje houdt ze haar mond.

'Nee,' zeg ik dan. 'Nee, Harmen, voor zover het je nog niet duidelijk is: we zijn verre van blij. Die potloden en pennen zijn slechts het topje van de ijsberg.'

Het briefje in Barts hand trilt. Ik wil dat hij zich vermant en kracht uitstraalt, maar de zweetplekken onder zijn oksels worden steeds groter. 'Er is inderdaad nog meer,' stamelt hij. 'Er is zestig euro uitgegeven voor een deurmat en ook veel geld voor postzegels. Die deurmat zagen Patty en ik bij de Gamma voor twintig. En postzegels? Waar, eh, waar zijn die voor?'

'Postzegels doe je op brieven als je ze verstuurt,' zegt Harmen. 'Ik heb drie weken lang gecorrespondeerd met die Poolse loodgieter over de afvoer. Wat die mat betreft: prima, dan was die blijkbaar in de aanbieding bij de Gamma. Maar kom op, jongens, die

paar euro. Ik had ook de tijd die ik met die loodgieter heb gepraat in rekening kunnen brengen – ik moest alles drie keer herhalen omdat hij me steeds niet begreep – maar heb ik dat gedaan?’

‘Dat moest er nog bij komen,’ zeg ik. ‘Je brengt verdomme al vijfhonderd euro in rekening voor je functie als administrateur. Zonder dat daar ooit iets over is afgesproken.’

‘Dat bedrag is meer dan redelijk,’ zegt Leonie. ‘Op die manier hebben wij er geen omkijken naar. Kom op zeg. Jullie hadden het over bewijs dat Harmen geld steelt. Als jullie echt iets hebben dat serieus is, kom er dan alsjeblieft mee. Mijn film begint zo.’

‘Ik mis *Studio Sport* omdat we hier zijn,’ zegt Bart, voor het eerst fel. ‘Dat vind ik óók niet leuk, Leonie. Heb dus gewoon maar even geduld.’

Het is wel duidelijk waar Barts prioriteiten liggen, denk ik moedeloos. Harmen aanpakken doet hij stotterend, maar Leonie krijgt de volle laag. Het feit dat hij zijn uurtje voetbal mist zit hem blijkbaar meer dwars dan dat ons geld wordt gestolen. Ik krijg almaar meer het gevoel dat ik er alleen voor sta en kijk Bart woedend aan.

Dat lijkt hem wakker te schudden. Hij richt zich weer tot Harmen en knijpt in het stukje papier in zijn hand. ‘Je wilt bewijs, Leonie? Goed, daar komt het. Harmen rekent honderd euro voor “straatje vegen”, maar dat doet hij helemaal niet. Patty en ik kunnen het weten want we wonen op de eerste en hebben hem nooit beneden gezien. Dat wil zeggen: niet met een bezem in zijn hand. In de herfst heeft Patty bijna haar nek gebroken doordat ze uitgleed over alle bladeren. Daarnaast rekent Harmen ook nog vijftig euro per maand voor “zesentwintig keer per jaar schoonmaken trappenhuis”, maar dat laat hij door zijn zoontje Hero doen. Die kan niet bij de spinnenwebben en heeft blijkbaar nog nooit van een ladder gehoord. Bovendien doet hij het hooguit zes keer per jaar en dat is iets anders dan zesentwintig.’

‘Ik veeg de straat wél,’ zegt Harmen hoofdschuddend. ‘Ik weet dat je bijna altijd thuis bent vanwege je werk als telefonisch verkoper, Bart. Maar zelfs jij gaat weleens de deur uit. Dat je me het

niet hebt zien doen, betekent niet dat ik het niet heb gedaan. En wat maakt het uit dat mijn zoon het trappenhuis schoonmaakt in plaats van ikzelf? Die ladder? Prima hoor, ik schaf er eentje aan. En voordat je weer begint te jammeren: ik zal hem uit eigen zak betalen.’

Ik zie hoe Bart rood aanloopt. Hij kijkt op zijn briefje, haalt diep adem, alsof hij van plan is vijftig meter onder water te gaan zwemmen en zegt dan: ‘Dat is nog niet het ergste, Harmen...’

Harmen schiet in de lach. ‘Godallemachtig, je zou jezelf moeten zien. “Dat is nog niet het ergste...” Je lijkt wel zo’n oud wijf in zo’n klaagprogramma op televisie. Maar goed, we zijn er nu toch. Ga verder, vriend. Wat is volgens jou “het ergste”?’

‘Het ergste,’ zeg ik, omdat ik zie dat Barts onderlip begint te trillen en ik bang ben dat hij al zijn kruut heeft verschoten en niet meer uit zijn woorden zal komen, ‘is dat er zevenhonderd euro helemaal weg is. Gewoon foetsie. Het bewijs daarvan is je eigen Excel-sheet, jij achterbakse klootzak. Dat bedrag ga je terugstoren. Tot op de laatste cent. En daarna digitaliseren we de boel en neemt Bart het over. Vanaf nu wordt er alleen nog via die app betaald. Dan kan iedereen zien wat er gebeurt. En Bart zal bij iedere uitgave vertellen wát er gaat gebeuren en hoeveel het kost, zodat iedereen de kans heeft vooraf bezwaar te maken.’

Harmen neemt een slok van zijn bier. Hij glimlacht opnieuw, alsof dit allemaal één grote grap is, en kijkt dan Megan Smit aan: ‘En? Hoe vind je het tot nu toe? Al spijt dat je hier bent komen wonen?’

Megan Smit haalt haar schouders op en mompelt iets onverstaanbaars.

‘O,’ zeg ik, vastbesloten een goede indruk op haar te maken, ‘en een administrateur hebben we niet meer nodig, dus die vijfhonderd euro die jij jezelf betaalt besparen we vanaf nu ook. Als er iets geregeld moet worden, dan doet Bart dat. Gratis. Wat het schoonmaken betreft: dat doen we vanaf nu gewoon allemaal zelf. Ieder de helft van zijn eigen verdieping. Dus die kosten zijn we

ook kwijt. Moet je eens zien wat er eind volgend jaar op die rekening staat.’

Er valt een stilte. Ik maak me klaar voor protesten van Leonie, maar die blijven uit. Harmen staart peinzend naar zijn bier. Dan schudt hij langzaam zijn hoofd en zegt: ‘Nee.’

Ik recht mijn schouders. ‘Wat “nee”? Je bent het er niet mee eens?’

Harmen zucht. ‘Ik dacht altijd dat we goede burens waren, Patty. En nu beweer je glashard...’ Hij buigt zich voorover en wrijft in zijn ogen. ‘Luister goed: alle kosten die ik in rekening breng, zijn kosten die ik ook echt heb gemaakt. Willen jullie voortaan overleg? Prima, dan zet ik eerst iets in die groepsapp. Maar ik laat me niet zomaar mijn functie afpakken. Ik hou van dit werk en ben er goed in. En dat ik die zeventienhonderd euro zou hebben gestolen is grote onzin. Die heb ik gebruikt om in maart dat mannetje voor het dak mee te betalen. Als ik dat niet gedaan had, dan hadden we meteen het héle dak moeten aanpakken en zoals daarnet al werd vastgesteld: daarvoor hebben we niet genoeg geld in kas.’

‘Dat mannetje voor het dak?’ Ik ontplof bijna. ‘Waar heb je het in godsnaam over? Er ontbreekt zeventienhonderd euro. Er is helemaal niets mis met het dak.’

‘Dat klopt,’ zegt Harmen. ‘Er is niets mis met het dak omdat ik het in maart heb laten repareren. Het lekte in het halletje tussen ons appartement en dat van de nieuwe bewoonster. Er kwam echt heel veel water naar beneden. Ik ontdekte het op een maandagochtend, ben die dag niet naar mijn werk gegaan en heb iemand gebeld die ik ken via de zaak. Die gaf aan dat hij het kon fiksen voor zeventienhonderd euro. Zwart. Nou, dat leek me een goede deal. Zeker omdat hij aangaf dat de rest van het dak er nog prima uitziet.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Sharon? Wordt het niet eens tijd dat jij ook wat zegt. Jij woont daar toch ook. Is dit allemaal waar?’

Sharon kijkt even aarzelend naar haar man en knikt dan. ‘Ja, het is waar. Ik... Het was in maart, zoals Harmen zegt.’

‘Je hebt het zien lekken daar?’ vraag ik ongelovig.

‘Ja. Of tenminste: nee. Ik hoorde het toen ik die avond thuiskwam. Maar Leonie heeft het wel gezien, zei Harmen. Hij heeft met haar overlegd voordat hij akkoord ging met de reparatiekosten. Toch?’

Leonie knikt zonder Sharon aan te kijken. ‘Ja, dat klopt. Harmen belde aan en vroeg wat ik ervan dacht. Ik baalde natuurlijk – zevenhonderd euro is veel geld – maar er moest iets gebeuren, want het regende pijpenstelen die dag en anders hadden we hier een soort van waterglijbaan gehad in het trappenhuis. Dus ik heb gezegd: doen. Ik was allang blij dat er direct iemand beschikbaar was. En zwart of wit, dat maakt me echt geen ene moer uit. Zolang het maar droog blijft in mijn huisje.’

Even ben ik uit het veld geslagen. Leonie mag dan naar alle waarschijnlijkheid een oogje op Harmen hebben, zomaar liegen zal ze niet doen. Of wel?

Leonie ziet me kijken en trekt haar neus op. ‘Wat is er, Patty? Ben je het er niet mee eens? Prima hoor. Dan zal ik de volgende keer tegen Harmen zeggen dat hij niets mag doen voordat iedereen akkoord is gegaan in de appgroep. Of we zeggen helemaal niets en laten de hele boel onder water lopen zodat we allemaal verdrinken. Ook goed. Iemand nog een drankje?’

‘Ik lust nog wel een kopje thee,’ zegt Sharon, op afwezige toon. Ik zie hoe ze Megan Smit vragend aankijkt, maar die heeft nog een half glas ijsthee voor haar neus staan en schudt haar hoofd. Nu pas realiseer ik me dat de nieuwe bewoonster de hele avond nog vrijwel niets heeft gezegd. Is dat omdat ze geen mening heeft? Of is ze net zo door Harmen geïntimideerd als Bart?

Leonie steekt haar hand op. ‘Ik weet dat we nog niet bij de rondvraag zijn,’ zegt ze, ‘maar ik wil dit toch even hebben benoemd voordat we het straks vergeten. Hoe zit het nou met die creep in de kelder? Ik dacht echt dat ik er was geweest een paar weken geleden. Hij zat daar weer in de hoek met zijn matje en zijn slaapzak. Het stonk daarbeneden als de neten. Ik zei dat hij weg

moest gaan en toen kwam hij overeind en pakte een heel grote stok. Nou ja, jullie weten ervan...'

Ik heb weinig zin om aardig te doen tegen Leonie, maar ook ik heb me zorgen gemaakt over de zwerver die soms via onze achterdeur naar binnen sneakt om in de kelder te overnachten. Volgens Wilma is hij lief en doet hij geen vlieg kwaad, maar dan nog: hij hoort er niet thuis. 'Bart heeft het in de gaten gehouden,' zeg ik dus. 'Hij checkt het vrijwel iedere ochtend. Sinds die keer heeft hij 'm niet meer gezien.'

'Waarschijnlijk omdat het nu warm is,' zegt Bart. 'Dan slapen dat soort lui gewoon buiten.'

Wilma glimlacht. "'Dat soort lui'"? Het is een méns, Bart. Net zoals jij en ik. Misschien is hij met een reden naar ons toe gekomen en zouden we hem 's ochtends wat te eten moeten geven in plaats van hem weg te jagen.'

'Ja,' zegt Harmen. 'Of we maken een gezellig klein kamertje voor hem daarbeneden. Kom op, zeg. We zijn geen liefdadigheidsinstelling.'

'Hij wilde je niet slaan met die stok, Leonie,' zegt Wilma. 'Het is zijn wandelstok. Joram heeft een nieuwe heup, maar omdat die operatie niet helemaal goed is gegaan, moesten ze hem nog een keer opereren. Toen is er weer iets verkeerd gegaan en nu kunnen ze die kunstheup niet meer goed vastzetten. Het doet vreselijk veel pijn. Daarom heeft hij permanent iets nodig om op te steunen.'

'Joram?' zegt Leonie.

Wilma knikt. 'Ja. Zo heet hij.'

Leonie kijkt haar verschrikt aan. 'Wacht even: jij gedóógt dit?'

'Ja,' zegt Wilma. 'En ik hoop dat als ik in een volgend leven in zijn situatie zit, iemand anders hetzelfde voor mij zal doen. Ik denk dat we gelukkiger zouden zijn op deze wereld als we onze medemens een beetje meer hielpen in plaats van voortdurend te proberen elkaar de loef af te steken.'

'Een volgend leven?' Leonie begint te lachen en propt een bitterbal in haar mond. 'Wilma, alsjeblieft. Die jongen is een *dakloze*.'

‘Precies,’ zegt Wilma. ‘En daarom verdient hij onze hulp.’

Leonie begint weer te foeteren, maar niet direct tegen Wilma. Die heeft zo’n heilige uitstraling dat niemand echt bot tegen haar durft te doen.

‘Luister,’ zeg ik. ‘Als we niet willen dat die kerel binnenkomt en in de kelder slaapt, dan moeten we gewoon even wachten bij de achterdeur totdat hij in het slot valt en dán pas weggaan. Maar nu even terug naar de hoofdzaak van vanavond: Harmen heeft zich lang genoeg misdragen als administrateur en Bart is klaar om het over te nemen. Heeft iemand nog bezwaren?’

Ik doe mijn best om kalm te blijven als ik Harmen zijn hoofd zie schudden. ‘Patty, jij en Bart hebben je best gedaan, maar volgens mij heb ik net al jullie zogenaamde bewijzen weerlegd. Is het niet gepaster om je excuses aan te bieden dan zo eindeloos te blijven doordrammen?’

‘Mijn excúses?’ Ik kijk Harmen ongelovig aan en zoek steun bij de anderen, maar het blijft stil. Leonie kijkt me hoofdschuddend aan, Sharon wrijft over de blauwe plek op haar jukbeen en lijkt er niet bij met haar gedachten en Megan Smit staart voor zich uit met een blik op haar gezicht die suggereert dat ze liever ergens anders zou zijn. Ik kijk naar Bart, word opnieuw geconfronteerd met de zweetplekken onder zijn oksels, en beseft dat ik van hem vanavond niets meer hoef te verwachten.

‘Het is oké hoor,’ zegt Harmen. ‘Laat die excuses maar zitten. Wat mij betreft gaan we naar de rondvraag en ronden we daarna af.’

Leonie kijkt op haar horloge en knikt gretig. Niet te geloven. Ze is meer bezig met de vraag of ze op tijd is voor haar film dan met de inhoud van haar portemonnee voor het komende jaar.

‘Nee,’ zeg ik. ‘Nee, zo makkelijk gaat dit niet. We stemmen erover wie komend jaar de administratie doet. Een anonieme stemming.’ Ik kijk veelbetekenend naar Megan Smit. ‘Zodat niemand bang hoeft te zijn om zijn mening te geven.’

Harmen zucht. Even denk ik dat hij zal protesteren, maar dan

rolt hij met zijn ogen en zegt: ‘Prima. Regel maar een pen en wat papiertjes.’

Ik bal mijn vuisten onder de tafel. Hoppa. Dit gaat alsnog lukken. Snel – voordat die leugenaar van gedachten verandert en alsnog protesteert – sta ik op en haast me naar de bar, waar ik vraag om een pen en vijf stukjes papier.

Wanneer ik even later terugkom bij de tafel wijst Harmen op het lege bitterballenmandje. ‘Daar kunnen de papiertjes in.’

Ik knik terwijl ik ze uitdeel. ‘Goed idee. Iedereen schrijft “Harmen” of “Bart” op zijn briefje en we accepteren allemaal de uitslag, wat die ook is.’

‘Prima,’ zegt Harmen. ‘Tenzij iemand het lastig vindt om partij te kiezen. Dan mag hij of zij “neutraal” opschrijven.’

Ik bijt op mijn tong, denkend aan Harmens slijmerige gesprekje met Megan daarnet. Even wil ik bezwaar maken, maar dan besluit ik dat ik het erop moet wagen. Door akkoord te gaan met zijn voorstel laat ik Megan weten dat ik vertrouwen heb in haar oordeel. Als ik protesteer, voelt ze zich misschien klemgezet en is de kans groter dat ze neutraal zal stemmen. Wilma zegt misschien niet zoveel, maar dom is ze zeker niet en ik ga ervan uit dat ze bij een stemming onze kant zal kiezen. Over Leonie maak ik me geen illusies, maar haar stem doet er niet toe. Immers, als Megan en Wilma voor Bart stemmen, is het drie tegen twee en hebben we wat we willen. ‘Goed idee,’ zeg ik dus, terwijl ik Megan Smit heimelijk een knipoog geef. ‘Harmen, Bart of neutraal. Drie opties.’

Megan beantwoordt mijn knipoog met een verlegen glimlachje en ik voel een adrenalinrush door mijn lichaam gaan. Even leek het erop dat die kwal er nog een jaar mee zou weggkomen, maar niets daarvan: het gaat ons alsnog lukken. Over vijf minuten is Harmen Vossebelt administrateur-af.

Iedereen heeft inmiddels een papiertje. Ik heb de pen nog in mijn hand en schrijf ‘Bart’ op mijn papiertje. Vervolgens vouw ik mijn papiertje dubbel en stop het in het bitterballenmandje, alvorens de pen door te geven aan Leonie. Ik kijk bewust niet naar

wat ze opschrijft en wacht tot ook haar briefje in het bitterballenmandje zit en ze de pen heeft doorgegeven aan Sharon. Die geeft hem aan Harmen, die grijnzend en voor iedereen zichtbaar zijn eigen naam op het papiertje schrijft. Vuile narcist, denk ik, terwijl ik zie hoe hij met een ongetwijfeld galant bedoelde buiging van zijn hoofd de pen doorgeeft aan Megan Smit.

Deze keer kijk ik wel. Maar omdat Megan recht tegenover me zit, kan ik niet zien wat ze opschrijft. Ze vouwt haar papiertje dubbel en stopt hem in het mandje. Vervolgens overhandigt ze de pen aan Wilma.

Ik voel mijn hart kloppen in mijn keel wanneer Wilma even later ook haar papiertje in het mandje heeft gestopt. 'Eh, oké,' zeg ik. 'Wie wil de papiertjes openvouwen en voorlezen wat erop staat?'

'Misschien wil Megan het doen,' zegt Leonie. 'Die denkt waarschijnlijk: in wat voor gekkenhuis ben ik terechtgekomen? En aangezien ze nog niets verkeerd heeft gedaan, kan er ook niemand boos op haar worden als de uitslag diegene niet zint. Toch?'

Het is duidelijk dat Leonie me ten overstaan van iedereen belachelijk probeert te maken, maar het raakt me niet. Ik ben er heilig van overtuigd dat het goed gaat komen en de uitslag in Barts voordeel zal zijn. Mede dankzij Megan en ons fijne gesprekje gistermiddag in het trappenhuis. 'Je hebt helemaal gelijk, Leonie,' zeg ik dus. 'Megan? Wil jij de papiertjes een voor een voorlezen?'

Megan kijkt onzeker de tafel rond. 'Eh, ja,' zegt ze dan. 'Ja, dat is goed.'

Ik leun achterover in mijn stoel en geef Bart onder de tafel een bemoedigend klopje op zijn been.

Megan trekt het bitterballenmandje naar zich toe, haalt er een papiertje uit en zegt: 'Eh, Bart.'

Yes. I-o.

Het tweede papiertje. 'Harmen.'

Ik vloek inwendig, maar ben niet verbaasd. Dit moet of Harmens eigen briefje zijn of dat van Leonie. Geen man overboord dus.

Megan pakt het derde briefje. Ik zie Harmen grijnzen en kan niet wachten die grijns straks van zijn gezicht te zien verdwijnen.

‘Harmen,’ zegt Megan.

Ik slik. Niets aan de hand, zeg ik tegen mezelf. De laatste twee briefjes moeten die van Megan en Wilma zijn. Maar toch, 1-2... als er nu geen Bart komt, maar opnieuw Harmen, dan hebben we verloren. En als er ‘neutraal’ komt, dan kunnen we nog maximaal evenveel stemmen halen. Nu pas realiseer ik me dat we niet hebben afgesproken wat er dan gebeurt.

Megan vouwt het volgende briefje open, leest wat erop staat en werpt een korte blik in mijn richting. Zie ik angst? Of wil ze me geruststellen? Ze aarzelt even. ‘Neutraal,’ zegt ze dan, zonder iemand aan te kijken.

Ik sluit mijn ogen. Verdomme. Wilma of Megan? Wie laat ons in de steek?

Het doet er niet toe. Zolang een van de twee maar Bart heeft opgeschreven, kunnen we dit nog winnen. Dan eindigen we gelijk en zit er niets anders op dan opnieuw te stemmen zónder de optie neutraal.

Ik doe een schietgebedje en kijk toe terwijl Megan het laatste papiertje uit het mandje haalt. Er kleeft een stukje bitterbal aan.

Megan vouwt het briefje open. ‘Neutraal,’ zegt ze droogjes en legt het briefje op tafel.

Ik merk dat ik mijn adem inhoud. Dit gebeurt niet, denk ik. Dit gebeurt niet écht.

Harmen klapt in zijn handen en heft zijn biertje. ‘Dank je wel voor het vertrouwen, lieve mensen. Ik zal het niet beschamen. En Patty en Bart: trek het je niet aan. Ik neem jullie aanval niet persoonlijk. Sterker nog: ik vind het goed dat jullie er zo stevig ingingen. Als we elkaar allemaal alleen maar naar de mond praatten, zouden we geen knip voor de neus waard zijn als vereniging.’

Ik staar naar het lege bitterballenmandje en probeer mijn gedachten te ordenen. Dat lukt niet. Ik voel alleen maar woede over zoveel onrecht. Hoe kunnen jullie dit laten gebeuren? wil ik roe-

pen. Hoe kunnen jullie je zo laten voorliegen? Ik zie Harmen naar me grijnzen en realiseer me dat dit precies is wat hij wil. Dat ik mezelf ten overstaan van de anderen belachelijk maak door hem de huid vol te schelden vlak nadat ik – in de veronderstelling dat Bart en ik zouden winnen – zelf heb gezegd dat we de uitslag zullen accepteren, wat die ook is.

Ik bijt op mijn tong totdat ik bloed proef en slaag erin mijn mond te houden. Nee, dat extra pleziertje zal ik 'm niet geven.

Harmen kijkt intussen op zijn horloge en staat op. 'Zo mensen, dat was intens. Ik denk dat ik maar even een dutje ga doen op de bank om hiervan bij te komen.' Hij tikt zijn vrouw op haar schouder. 'Ga je mee?'

Ik kijk naar Sharon Vossebelt, die aarzelend haar hoofd schudt. 'Nee, ik blijf nog even met onze nieuwe buurvrouw kletsen. Tot zo.'

Ah, denk ik. Zo zit het dus. Het is *mevrouw* Vossebelt die Megan Smit heeft ingepalmd. Daarom heeft ze neutraal gestemd en is de stemming zo dramatisch verlopen. Ik sta op het punt een cynische opmerking te maken, maar weet mezelf opnieuw in bedwang te houden. *Laat je niet kennen. Ga naar huis zodat je op je gemak kunt nadenken.*

Ja, dat moet ik doen.

Intussen zie ik Harmen aarzelen. Hij kijkt naar zijn vrouw, alsof hij geïrriteerd is dat ze niet gewoon met hem meegaat. Maar dan glimlacht hij en geeft haar een klopje op haar schouder. 'Prima, schat. Heb een fijne avond. En als jullie nog wat drinken, zet het dan lekker op de rekening van de vve. Dat vindt Bart vast niet erg, hè Bart?'

Ik zie Bart opkijken en met zijn ogen knippen.

Harmens glimlach wordt breder.

En ik glimlach ook, want ineens heb ik een idee.

Een idee om alsnog van die klootzak af te komen.